

VILÁGPÓSTA

Újfoljam, VIII. évf. 1. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2012. tavasz

Tanúim lesztek

**Zenés misszió
Bolíviában – 4. OLDAL**

**Életadó
örömhír – 8. OLDAL**

**Flores, a keresztény
sziget – 18. OLDAL**

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

Jézus küldetése a mi küldetésünk

A magyar verbiták nyolcadik káptalanja

Az ember életében fontos a tervezés, hogy még jobban lássuk, mit vár tőlünk Isten a jövőben.

A szerzeteseknek is időnként komolyan át kell gondolniuk a szolgálatukat, saját hivatásukat és küldetésüket.

A verbita rend Magyarországon 1924 óta létezik. Háromévente tartunk rendi káptalant, ami olyan hivatalos összejövetel, amikor kielemezzük helyzetünket és kialakítjuk a jövőre vonatkozó elképzeléseinket. Idén január 30. és február 1. között Kőszegen tartottuk nyolcadik káptalani gyűlésünket, melyen a provincia 21 tagja és meghívottként Német László nagybecskereki püspök volt jelen. A verbita közösség tagjai Magyarországon különböző korosztályokhoz tartoznak, és több nemzet fiai. A tartomány ezzel is kifejezésre juttatja a katolikus egyház egyetemes jellegét. A magyar provinciának összesen 33 tagja van, világviszonylatban pedig több mint hatezer a verbiták száma.

Az új evangelizáció évében új kihívások állnak előttünk. Fontos, hogy Magyarország újra erős, keresztény ország legyen és az, hogy a nép még jobban felelősséget érezzen a világegyházért, amelynek része. A legnagyobb kihívásunk az új plébánia a romák lakta Körömben, ahol az indonéz származású Modest atya plébánosként szolgál.

Teljes reménnyel nézünk előre, bízva Isten kegyelmében és missziós barátaink segítségével. Azt is reméljük, hogy az ország különböző részein tar-

tott missziós napok és a kőszegi, valamint a budatétényi lelkigyakorlatos házaink egyre nagyobb segítséget tudnak nyújtani a magyar társadalom kereszténnyé válásához. Ennek a célnak az elérésében a Cursillo mozgalommal való szoros együttműködés továbbra is igen gyümölcsöző.

Reméljük, hogy Isten küld újabb fiatalokat a missziós szolgálatra. Hálások vagyunk Lányi Béla testvérnek, Krump Tamás atyának, Varga János atyának és Laka Remígius indonéz atyának

(nálunk végezte tanulmányait), akik a világ különböző országaiban teljesítik missziós küldetésüket.

Jézus misszióját – üdvözítő, megbocsátó és szeretet-küldetését – szeretnénk még jobban és hitelesebben közvetíteni főként azoknak, akik szeretethiányban szenvednek. Hálásan köszönjük mindenkinek, aki e missziós szolgálatunkban támogat bennünket.

Éljen Jézus szíve az emberek szívében!

Burbela Gergely svd

A verbita rendi káptalan résztvevői

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,

tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

A címlapfotót Gwiazda Tomász svd készítette Amazóniában (Brazília).

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196

9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

Kell-e ma még beszélni a misszióról?

Feltehetjük a kérdést, hogy korunkban kell-e még hirdetni az Igét? Az egyház történelmében mindig megtalálható a missziós munka, ugyanis tudatában van annak, hogy az evangélium hirdetése a legfontosabb dolog, amit az emberiségért meg tud tenni. A misszió az egyház életképességének a jele. Ha buzgón hirdeti az evangéliumot, jelét adja hitének, jövőjének és perspektívájának. Napjainkban is a missziós lelkület mértéke mutatja meg, mennyire élő a helyi egyház. Gyakran felmerül az emberekben a kérdés, hogy papok és szerzetesek miért mennek Magyarországról, magyarul területekről misszióba, mikor idehaza is nagy szükség lenne rájuk, hiszen olyan kevés a pap, olyan kevesen járnak templomba. Először is két fogalom tisztázására van szükség: a misszió azt jelenti, küldetés – ebben az esetben pedig az Ige hirdetését ott, ahol még nem hallottak Istenről. A új evangelizáció pedig azt jelenti: visszavezetni azokat az embereket Istenhez, akik őt már egyszer elfogadták, de később közömbössé váltak.

Tehát hazánkban, valamint egész Európában újra-evangelizációra van szükség. Boldog II. János Pál pápa így fogalmaz: „Az új evangelizáció feladata, hogy elősegítse Európa keresztény mivoltát”. Földrészünk szemmel láthatóan egyre inkább elfordul Istentől. Attól fordul el, akit már a századok során elfogadott, megismert, és akinek kultúráját is köszönheti. Valahol tényleg fordult a kocka, mert

Európából hatvan–hetven évvel ezelőtt a misszionáriusok ezrei mentek Afrikába, Ázsiába, Dél-Amerikába, Óceániába. Azért indultak el, mert akkor ott még sokkal többen voltak azok, akik nem ismerték Krisztus mindenkihez szóló örömhírét. Most pedig onnét jönnek hozzánk, és arra próbálnak bennünket buzdítani, hogy ne adjuk fel Istenbe vetett hitünket, azt a nagy kincset, amit ők még csak száz vagy még kevesebb éve fogadtak el, mi pedig ezer év után akarjuk ezt az igazgyöngyöt a sárba tiporni.

Soraim bizonyára pesszimistának tűnnek. Nem kell kétségbe esni! Az egyház a Szentlélek által mindig megújult. Krisztus megígérte: „Íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig” (Mt 28,20). Mindig lesznek misszionáriusok, akik jönnek – sőt már itt is vannak – az egész világról, akik megtanulják a nyelvünket, hogy visszavezessenek bennünket azokhoz a gyökerekhez, ahonnan ezer éve elindultunk.

Juhos Ferenc svd
tartományfőnök

Adója második **1%**-ával az Istenei Ige Társaságát és annak misszióját is támogathatja az **OLAJFAHAJTÁS ALAPÍTVÁNYON** keresztül.

Az alapítvány adószáma:
18896390-1-18
Bankszámlaszám:
11100805-18896390-10000001 (CIBBANK)

Elváltak és újrászereződtek lelki gyakorlatok

Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. (Mt 11,28)

Mindnyájan – mondja Jézus. Magyarországon sok olyan ember él, akinek a házassága szétesett. Különböző okok miatt történt ez. Sok szenvedés után egy részük polgárilag újra házassodott, de szeretne keresztényként élni, és érezni, hogy ő is az egyház tagja. **Lelki gyakorlatot szervezünk számukra szeptember 14–16. között a budatétényi Szent Arnold Lelki Gyakorlatos Házban** (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.). Kérjük, hogy lehetőleg párjukkal együtt jelentkezzenek a verbita@verbita.hu e-mail címen vagy a 06–30/418–9196 telefonszámon.

Szeretettel várjuk!

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfélemedezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrászereződnek a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

- MISSZIÓS TITKÁRSÁG**
- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
 - 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Bővebb információ:

- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu
- Telefon: 06-30/418-9196

Zenés misszió a chiquito indiánok között

Frissen végzett zenetanárként, a verbita rend önkéntes szolgálata révén a tavalyi esztendőt San Miguelben töltöttem, ahol két helyi kollégámmal a jezsuiták által háromszáz éve megkezdett zenei missziót folytattam.

San Miguel de Velesco öt-ezer lelkes városka a bolíviai mélyföldön, azon kevés, a 18. században alapított jezsuita missziók egyike, mely a rend e földrésről való elűzetése után (1768) is fennmaradt, és melynek jezsuita időkből származó hatalmas temploma ma is áll. Nemcsak a templom falai, hanem az emberek is őrzik a jezsuita örökséget. Ma San Miguel verbita plébánia, a papi szolgálatot két szerzetes látja el.

A jezsuiták missziós tevékenysége nem merült ki a hitigazságok hirdetésében. Számos mesterség elsajátításához is hozzásegítették a helyi *chiquito* indiánokat. Fontos szerep jutott a zenének is. Énekelni, hegedülni tanították az őslakosokat. Az indián barokk zene lekottázott töredékeit az elmúlt években találták meg. Zeneiskolák alakultak, és a fiatalok lelkesen tanulják játszani ősük hagyatékát.

Február végén, a karneváli mulatozás napjai után csak igen nehezen állt rá San Miguel népe a nagybőjtre. A templomban előkerült a szenvedő Krisztus szobra, péntek délutánonként pedig keresztutat végeztek.

Itt a vallás inkább része a hétköznapi életnek, mint nálunk. Teljesen hétköznapi, hogy a taxis visszapillantó tükrén ott lóg a rózsafüzér, vagy hogy a boltba bemelve a XXIII. János pápa nevét viselő rádióadó imára hív. A templom a város életének a központja, a helyiek lokálpatrióta öntudatának szerves része.

Nagybőjt minden péntekén öt kilométeres keresztút vezetett a szomszédos Cotocába. A virágvasárnap előtti

pénteken már több ezres tömeg járta végig Krisztus szenvedésének állomásait, a fiatalok pedig színjátékkal átélhetővé tették a keresztút eseményeit.

Virágvasárnap a tömeg a templom kapujától kétszáz méterre lévő

Betáninak nevezett helyen gyülekezett. Pálmalevelekkel várták Jézust, hogy kísérjék bevonulását. Előke-rült a számárháton ülő Jézus-szobor – mely eddig a templom egy félre-eső zugában pihent –, és megindult az ünneplő tömeg, kísérve a Királyt, egészen a templom kapujáig. Itt megálltunk, a szobor háromszor kopogtatott a súlyos faajtón, mire végre megnyíltak a kapuszárnyak, és bevonulhattunk *Jeruzsálembe*, a Szent Mihály arkangyalról nevezett hatalmas templomba.

Nagyszerda este a templom tele volt. Mise után kezdődött a körmenet. Több ezer ember vonult, sokan vidékről érkeztek, hogy együtt ünnepeljünk. Csíksomlyón láttam ennyi embert megmozgató zárandokmenetet.

Nagycsütörtök, a papság napja: a városban

szolgáló nővérek délelőtt átjöttek felköszönteni a verbitákat. Délután *Amancio* kollégámmal jelenésünk volt a helyi rádióban. Műsort vezetünk, hallgattuk és kommentáltuk Bach Máté-passióját: „1729-et írunk. *San Miguel jezsuita missziója mindössze nyolc éves. Az itt élő indiánok egy részének ez lesz az első húsvétja. És ugyanebben az időben, a lipcsei Tamás-templomban először csendül fel Bach Máté-passiója...*”

Az esti szertartás részeként *Andres* testvér megmosta 12 törzsfőnök lábát. Ezt követően a törzsfőnökök mosták meg további 12 ember lábát, akik megint csak várták a további vállalkozó szellemű híveket. Közben a kórus búgta: „*El alma, que anda en amor, ni cansa ni se cansa*” (A lélek, mely szeretetben jár, soha el nem fárad). A misét ismét körmenet követte, végeláthatatlan tömegben jártuk körbe a város utcáit. Visszatérve a templomba virrasztottunk az Oltáriszentség jelenlétében.

Nagypéntek reggel megint keresztút volt. A délutáni liturgiában a kereszt-hódolat alatt bőségesen volt időnk felvonultatni a kórus alkalomhoz illő repertoárját.

Este ismét összegyűlt a város aprajagya: leszedtük a Krisztus-szobrot a keresztéről, csendben sírba helyeztük, és özönlött a gyászmenet San Miguel utcáin. Húsz férfi vitte végig a súlyos szent sírt, nagydob dübörgése, népi fuvo-

A szerző bolíviai gyerekekkel

la lefelé hajló, gyászos hangjai kísérték a menetet.

Nagyszombat a várakozás, a már nem gyász, de még nem öröm napja.

A liturgia este 9-kor kezdődött és fél 12 volt, mire megindult a feltámadási körmenet. Végre egy szertartás, ahol csak részt veszek, és nem kell kórust, zenekart igazgatnom.

Körmenet? Inkább rohanás! Néhány jó erőben lévő ifjú felkapta a feltámadt Krisztust, és uccu neki, rohantak vele körbe a város utcáin, fiatalok, gyerekek rohantunk utánuk, alig bírtuk tartani az iramot. Más ifjak ugyanezt tették a siránkozó Mária-szoborral. Hurcolták körbe, ellenkező irányban. Az idősebbek egyenesen a Betániának nevezett helyre mentek, ahová a két rohammenet is, a fél várost megkerülve hamarosan megérkezett. És itt mindannyian tanúi lehettünk a nagy találkozásnak: Mária találkozik a feltámadt Krisztussal!

A gyerekek angyalruhában, táncokkal és alleluját énekelve, a vének népi hegedű kíséretével fejezték ki örömeiket: igen, valóban feltámadt!

A vasárnapi szentmisén teljes kórusal és zenekarral vettünk részt. A papok, a ministránsok, a törzsfőnökök

népi zenészek kíséretével vonultak be a liturgikus térbe, és tisztelegtek a feltámadt Krisztus előtt, majd felcsendült *Charpantie* Te Deuma a karzatról, zenekarunk tolmácsolásában.

Egy álmatlan éjszakám gyümölcseként aztán a húsvéti nyúl is csak erre járt, és hozott egy-egy stilizált tojást valamennyi kórus- és zenekari tagnak.

Szadeczky-Kardoss Géza

Ne feszítsétek meg többé!

Ezekben a napokban, amikor betegeket fogadtunk a kórházunkban, egész napos szentségimádást tartottunk a kápolnában. Meghívtuk a betegeket, hogy az Oltáriszentség előtt keressék a gyógyulásukat. Pácienseink többsége nem katolikus, de ők is jöttek, leültek a padlóra, és néha hangosan is beszéltek Istennel. Valaki sírt, valaki kiabált, valaki csendben maradt, mert az afrikaiak nagyon szabadon fejezik ki az érzelmeiket, különösen imádság közben.

Múlt hétfőn jött egy jó barátunk, aki hindu. Két árváról gondoskodik, akiknek szülei AIDS-ben haltak meg. A gyerekek is e vírus hordozói. A klinikánkon kezelik őket. A fiatal hindu is bement a kápolnába. A keresztre tekintve csendesen imádkozott. Az emberek azt mondják, hogy egy az Isten, csak a vallás több, ezért mindenhol imádkozhatunk. Egy idő után odajött hozzám és megkérdezte, ki ölte meg Jézust. Meglepett a kérdése, de láttam meghatottságát, és éreztem, hogy nem kerülhetem meg a nehéz választ. „Az emberek, olyanok, mint én, olyanok, mint te vagy bárki más” – feleltem. Abban a pillanatban odament a kereszthez és a szívére szorította, majd hozzátette: „Nem ismerem őt, de csodálom. A vallásom sok

istenről tanít engem, akikben gyerekkorom óta hiszek. Erre a szüleim tanítottak engem. De egyik istenünk sem lett emberré, és nem áldozta fel életét az irántunk való szeretetből. A ti Istenetek más, mindennél jobban szeret benneteket. Más, mert emberi és isteni is egyszerre. Nem volt lehetőségem megismerni őt, de csodálom a szeretetét.” Majd elcsendesedett pár percre, de a kápolnából kilépve hívott engem, és felszólító hangon mondta: „Nem ismerem őt, de ne feszítsétek meg többé ezt az Istent, aki annyira szeret benneteket! Ne feszítsétek meg se szavaitokkal, se tetteitekkel! Nem lehet megölni a szeretetet. Ez kibír minden szenvedést és a halált, ezért biztos vagyok benne, hogy ő él, mert a szeretet nem hal meg soha.”

Hirtelen a gyerekek odafutottak hozzá, a nyakába ugrottak, és együtt elmentek. Egy hónap múlva jönnek vissza. Egyedül maradtam a kereszttel. Néhány nap múlva kezdődik a nagybőjt – gondoltam magamban. A legfontosabb, hogy ne feszítsük meg újra Istent, ahogy mondta a fiatal hindu, se szóval, se tettel, mert tetteink visszhangoznak az örökkévalóságban.

Zok Dolores ssp

Kertészek, szabók és utazó testvérek

Aki ismeri az Isteni Ige Társaságát, tudja, hogy a missziós testvérek milyen fontos szerepet töltenek be kongregációnk életében. Nem volt ez másképp a hazai verbita misszió történetében sem. Az első „bruderek”, akik hosszabb ideig működtek Magyarországon, Máté, Generozus és Maximusz testvérek voltak.

Érkezésüktől szakadatlanul munkálkodtak hazánkban a hitterjesztés művéért, míg csak a kommunista diktatúra 1950-ben ki nem utasította őket „missziójukból”. Ezt a cikket az ő emléküknék szeretném szentelni, kiemelve a missziós testvérek a világmisszió ügyéért végzett munkájának a fontosságát.

Josef Schwarz, rendi nevén Máté testvér 1904-ben lépett be társaságunkba, és 1923-ban érkezett Máriakémetre. Elsődleges feladata az utazó testvéri szolgálat ellátása volt. Mit jelentett ez? Házról házra, plébániáról plébániára járva ismertette, terjesztette a társaság magyar és német nyelvű kiadványait. A testvérek ezen munkája nemcsak a postaköltséget takarította meg a rend és a megrendelők számára, de hithirdetői feladatot is betöltött. Máté testvér ezzel a tevékenységgel nem kevés barátot és jótevőt szerzett a misszióknak és a magyar régióknak. Bár Máté testvér a felső-ausztriai Altenbergből származott, így is első perctől kezdve jól boldogult Baranya megyében, hiszen az ottani lakosság akkoriban többnyire még németajkú volt. Később, mikor Máté testvért áthelyezték Budatéténybe, majd Kőszegre, már szépen beszélt magyarul is.

Máté testvér kertész is volt, amire szintén nagy szükség volt a hatalmas budatétényi gyümölcsösben, és a talán még nagyobb kőszegi rendház kertjében. Ez utóbbi területén építette fel a róla elnevezett Máté-dombot. Így emlékezik meg róla *Fekete István*, a társaság egyik volt növendéke: „Volt a kertünkben egy egyszerű, de igen nevezetes építmény. Ez a Máté-domb volt. Nem más, mint egy csonka kúp, alul kb. 8–10 méteres, felül 2–3 méteres átmérővel, felvezető lépcsővel.

**Fr. Fridolin, P. Hubert,
Fr. Generozus, Fr. Máté,
Fr. Protaziusz**

Magassága nem lehetett több néhány méternél. Tetején nyírfa korlát és kis padok. Állítólag egy laikus testvér talicskázta össze fogadalomból. Oldalát a társaság címere díszítette az egyik oldalon, vele szemben, azt hiszem, a pápai címer kapott helyet.”

Bóna Vilmos, Generozus testvér, az akkor Magyarországhoz tartozó Féltoronyban (ma Halbturm – Burgenland) született 1897-ben. Az első világháborús frontszolgálat és az orosz hadifogság után az édesapja műhelyében kitanult szabó mesterseget folytatta. 1922-ben lépett be a rendbe és kezdte meg a noviciátust a Szent Gábor Misszióházban, a Bécs melletti Mödlingben. Három évig a Bischofshofen melletti Szent Rupert Misszióházban is működött, majd Magyarországra helyezték. A szokatlanul korai kinevezésnek valószínűleg magyar nemzetisége és nyelvtudása volt az oka.

1928-ban érkezett Budatéténybe, majd 1936-tól kezdve Kőszegen élt és dolgozott mint szabó és utazó testvér. Később sok éven át ő vezette a könyv- és kegytárgykereskedést, amely a Szent Imre Misszióház egyik fontos tevékenysége és bevételi forrása

Lekvárt főznek a testvérek Budatétényben

volt, ugyais a kegytárgyak jelentős részét a testvérek és a növendékek készítették.

1950-ben, mint minden idegen állampolgárnak, neki is el kellett hagynia az országot, és ettől kezdve a Szent Gábor Misszióház pénztárosa lett. „A pontos, csak a rend érdekeit néző, fanyar humorú, de mély érzésekkel megáldott testvér csípős megjegyzéseit sokáig emlegették. Az 1956 utáni években a házban dolgozó, az idegen világban tanácstalan magyarokat tréfásan így oktatta: Dolgozzon csak a német, ő találta ki a munkát!” – emlékezik vissza *Dr. Kelemen József*.

Szintén a mai Burgenlandban, a Szent Gábor szomszédságában lévő Szentmargitbányán (St. Margarethen) született Maximusz testvér, *Bleich Sándor*. 1925 pünkösdjén lelkigyakorlatot végzett a hatalmas missziós intézményben, ami után be is lépett a rendbe.

Először mint utazó testvér járta Alsó-Ausztriát, Stájerországot és Romániát. Valószínűleg őt is a magyar nyelvtudás miatt helyezték már az örök fogadalom letétele előtt, 1930-ban Magyarországra. Generozus testvérhez hasonlóan ő is szabó volt, fontos volt ez a tevékenység, főképp az állandó reve-renda-használat miatt, de Maximusz testvér Kőszegen leginkább mint portás volt ismert. A második világháború idején be kellett vonulnia katonának. Amikor 1946-ban a katonaságtól és a hadifogságból hazajött, Szent Gábor elbe ment.

Társaságunkban nagyon fontosak a missziós testvérek – imádkozunk új testvéri hivatásokért is.

Tóth Zoltán svd

Párbeszéd a szenvedéssel és Isten igazságossága

A bölcsességi irodalomban Jób könyve mindig is jelentős volt az Isten igazságosságáról folyó vita miatt.

Jób teljesen új szempontját mutatja be Isten bölcsességének.

Jób magatartása, ahogy megkérdőjelezi Isten igazságosságát, teljesen új perspektívát nyit meg Isten bölcsességéről. Korábban úgy gondolták, hogy Isten logikája a jó úton és a helytelen úton járókra osztja az emberiséget. A jó úton járók jutalma a gazdagság, a rossz úton járóké pedig a büntetés.

Isten igazságossága ma is lényeges kérdés. Sokak szerint Isten nem fair módon bánik az emberekkel, különösen akkor, ha szenvedéssel állnak szemben. *Harold S. Kushner* szavaival, akinek fia súlyos betegségben szenvedett, Jób panaszait így lehetne leírni: „Értelmetlen az élet. Jó ember voltam, mindig próbáltam azt tenni, ami Isten szempontjából helyes. Vallásosabb életet éltem, mint a legtöbb ember, mégis az ő gyermekeik egészségesek, az enyém pedig beteg. Hogyan történhetett ez éppen velem? Ha Isten korrekt volna, arról nem is beszélve, hogy szerető és megbocsátó, akkor nem tette volna ezt velem.”

Jób helyzete hasonló, mint azoké az ártatlan embereké, akik korunkban tízezerrel halnak meg katasztrófa következtében, vagy mint azon gyermekeké, akik AIDS-ben szenvednek. Az egész helyzetben érzünk valami mélyen fájó igazságtalanságot, mert ártatlan emberekkel történt meg. Ezeknek a körülményeknek semmi értelme, nemcsak azok számára, akik a szenvedést megtapasztalják, de azok számára sem, akik hisznek Isten igazságosságában.

Nekünk is hasonló panaszaink vannak. Néha szerencsétlenebbeknek érezzük magunkat másoknál. Miért nem vagyok elég okos? Miért nem vagyok tehetségesebb? Úgy érezzük, hogy vannak sokkal szerencsésebb emberek a Földön, és ez igazságtalanságnak tűnik.

Jób barátai eljönnek, hogy kifejezzék együttérzésüket, és vigasztalják őt. Megpróbálják meggyőzni Jóbot, hogy Isten korrekt, igazságos, erős és az embereket tetteik alapján jutalmazza. Ő tudja, hogy mit cselekszik, és nekünk nem az a feladatunk, hogy Istentől magyarázatot várjunk arra, hogy velünk mi történik. A következtetés az, hogy ha Jób ártatlan, a szenvedése hamarosan el fog múlni, ha a szenvedés marad, Jób valószínűleg valami rosszat tett. Jób barátai végül arra hajlanak, hogy a második következtetést fogadják el. Könnyebb azt hinni, hogy Jób valami rosszat tett, mint azt elfogadni, hogy Isten nem igazságos. Ennek következtében megváltoztatják véleményüket Jóbról, és úgy döntenek, hogy megvédik Istent.

Ez olyan megközelítés, amelyben az áldozatot vádolják: az emberek megérdemlik, amit kapnak. Ez a vélekedés azonban még több terhet rak az áldozatra, különösen az ártatlanul szenvedőre. Mi van a társadalmi életben tapasztalható igazságtalanságokkal? Mi van az elittel, azokkal, akik gazdagok, mert másokat elnyomnak? Mi van az ezerszám meg nem született gyermekekkel, akik olyasm miatt haltak meg, ami felett nincs ellenőrzésük?

Könnyű azt mondani, hogy Isten jó, de ez nem kielégítő válasz azoknak, akik szenvednek. Hogyan tudnák értelmezni ezt a fogalmat egy fájdalmas helyzetben? Ez az elgondolás hibás istenképet eredményez, ami a szubjektív ítéletünknek a következménye, és nem engedi, hogy Isten megmutassa magát.

Jób barátai, és sokan ma is, Isten alakját egy bíró képére szűkítik le. Emiatt félünk, hogy mindig, amikor hibát követünk el, előbb vagy utóbb jön a büntetés. Az a probléma ezzel a gondolkodásmóddal, hogy az emberek a jót a szerencsétlenség (a büntetés) megelőzése céljából teszik. Félelemből tartják meg a parancsokat, ami ellentétes a szabadsággal és a szeretettel, amik pedig Isten legnagyobb ajándékai mindenki számára. Emellett könnyen fel fogják adni hitüket, ha azt tapasztalják, hogy mindent megtettek, ami tőlük elvárható volt, mégis történnek velük rossz dolgok.

Amint Jób barátai, mi is néha a saját válaszainkat adjuk ilyen problémákra. Nem hagyjuk, hogy Isten is részt vegyen életünkben, és nem kérjük Istent, hogy segítsen nekünk megérteni a körülményeket. Szeretjük biztonságban érezni magunkat Istentől alkotott elképzelésünkben, ragaszkodunk hozzá, és védjük, ahogy csak tudjuk. Ez a megközelítés azonban csak látszólag védi Istent, de nem biztosít helyet és szabadságot neki, hogy megmutassa magát nekünk, és szóljon hozzánk.

Magung Fransis SVD
(Folytatjuk)

Papi lelkigyakorlatok

Az Isteni Ige Társaságának nagy tapasztalata van hazánkban a papi lelkigyakorlatok terén. Idén két lelkigyakorlatos csoportot szervezünk községi misszióházban.

június 25–29.
július 23–27.

A lelkigyakorlatokat **Rostás Sándor** verbita atya vezeti.
Jelentkezési lap és bővebb információ:

www.verbita.hu/programajanlo

Jelentkezési határidő: május 20.

Életadó örömhír

Gimnazista korom egyik hittanóráján a káplán azzal a kérdéssel állt elő, mit jelent nekünk az az íge, hogy marandó gyümölcsöt teremni (vö: Jn 15, 16)? Bennem azonnal megfogalmazódott a válasz: továbbadni az örömhírt. Mások sokat gondolkoztak rajta, nekem pedig jött a válasz, és azt is tudtam, hogy a Szentlélek mondta. Ez ilyen egyszerű lenne?

Sokan vannak közöttünk, akik keresik, miért is élnek a Földön? Talán hogy valamilyen fontos dolgot tegyenek a világot, vagy híres emberek legyenek?

Jézus világosan tudtunkra adta a megbízást: továbbadni Jézus örömhírét, életet adni, hiszen Jézus örömhíre életet ad. Mindez abból is fakad, hogy megtértem Jézushoz. Mélyen vallásos gyermekkorom után komolyan megingott az Istenbe vetett bizalmam, és azt is megtapasztaltam, milyen sivár a hitetlen lét. Isten utánam nyúlt, és nemcsak visszatértem hozzá, de személyes és felnőtt hitem is alakult az évek során. Ez annyira más, mint a gyermekkori rajongás. Értelemmel, megfontoltsággal telik.

Sokan vannak, akik járnak templomba, mert ezt szokták meg, de ennek ellenére nincs élő kapcsolatuk Istennel. Sokan vannak, akik már a szentmisére járást is elhagyták. Róluk szoktuk mondani, hogy meg kellene térniük.

Ez igaz is, de közben nekünk, akik folyamatosan járunk templomba, szintén ki kell mondanunk a világos igent Istennek, mellyel kifejezzük teljes bizalmunkat Jézus felé. Vannak azonban, akik ezt nem teszik meg. Talán félnek Istentől. Emlékszem egy hitoktató társamra, aki elmondta nekem, hogy nem meri rábízni életét Istenre, mert akkor vajon mi lesz?

Miféle kép élt benne Istenről? Talán olyan, aki kihasználja az igenjét és nehézségekbe vezet? Vagy olyan, ami emlékeztet egy könyvelőre, aki minden jó és rossz cselekedetünket rögzíti, és majd lesz végelszámolás? Vagy olyan, aki egy automatára emlékeztet, bedobom a rózsafüzért, kijön a nagy-

mama gyógyulása, vagy olyan, ami egy zsarnokra emlékeztet, aki keményen ránk erőlteti a parancsait, és állandóan meg kell neki felelni, vagy olyan, amiben Isten nem is személy, hanem energiatömeg?

Milyen a mi Istenünk? Milyen a mi Isten-képünk? A szüleinkkel való kapcsolatunk rányomja a bélyegét az Isten-képünkre pozitív és negatív értelemben is.

Isten azt akarja, hogy ismerjük meg őt, ezért nyilatkozta ki magát. Ezért van a kezünkben az ígéje, ezért van az egyházunk. Kérjük hát a Szentlélek segítségét. Merjük hát rábízni az életünket, mert nála van a legjobb helyen. Jézus azért jött, hogy életünk legyen, és bőségben legyen (vö Jn 10,10). Aki szeretné ezt kimondani akár először, akár már többször, imádkozza ezt az imát, amit már sokan örömmel megtettünk, mert ő meggyógyít, magához ölel és elküld a testvéreinkhez.

Mennyei Atyám, köszönöm, hogy szeretetből teremtettél, jónak és értékesnek alkottál engem. Elismerem, hogy ennek ellenére bűnös vagyok, de megváltott és szeretett bűnös. Hiszem és vallom, hogy Jézus Krisztus értem is meghalt, és megváltott minden bűnomből. Feltámadásával új reményt hozott minden embernek, köztük ne-

kem is. Jézus Krisztus, élő Isten Fia, átadom neked életet, légy Úr az egész életemen. Kérlek, küldd el nekem a Szentleket, akit megígértél, hogy általa hűségesen kövessék! Szentlélek Úristen, kérlek, erősíts meg az egyház szeretetében és a közösség építésében! Add meg azt az erőt, amit az apostolok is megkaptak tőled, hogy bátran és tüzes lélekkel tessek tanúságot egyházunk tagjaival együtt Isten szeretetéről Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

Bartha Angéla sss

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”

(Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi-misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét**

minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre:

ELIAS OHOILEDWARIN SVD

Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivasat@verbita.hu

Új evangelizáció a Fülöp-szigeteken

A zsúfolásig telt katolikus templomok országában biztosan nincs szükség evangelizálásra, pláne újraevangelizálásra – ez volt az első gondolatom, amikor öt évvel ezelőtt a Fülöp-szigetekre érkeztem. A rendházunkhoz közeli hatalmas plébániatemplomban mindig rengeteg ember imádkozik. Különösen szerdán, a Mindenkor Segítő Szűzanya heti ünnepnapján, amikor tizennégy szentmisét tartanak. Ez persze nem minden. Annak ellenére, hogy templomainkban egy tőt sem lehet leejteni vasár- és ünnepnap, egyetlen egyházmegyei statisztika sem tud ötven százaléknál feletti vasárnapi misehallgatást felmutatni. Ahogy egyre jobban beleásom magam a Fülöp-szigeteki valóságba, hiszen miszionáriusként nemcsak megfigyelő vagyok, egyre árnyaltabban látom azokat a területeket, ahol újraevangelizálásra lenne szükség.

Három kezdeményezést említenék az újraevangelizálás kategóriájában: az egyházi bázisközösségek terjesztése, a katolikus hitvédelmi szervezetek ereje és a hivatásigazgató ifjúsági találkozók hatása. A mi verbita plébániánkon figyelhetem meg, hogy miképpen folyik az egyházi bázisközösségek kiépítése. A mostani plébános indította el ezt, másol szerzett tapasztalatai és a főegyházmegyei vezetés bátorítása alapján. Az egymáshoz közel lakó családok kapcsolatát erősítik meg ezzel a módszerrel. A közösségek fontos tevékenységei: a közös szentírásolvasás, illetve a plébánián termelő közösségekben, *kooperatívokban* való részvétel.

Ami mély benyomást tett rám, az a katolikus hitvédők egyesületek aktivitása. Ezt a mai Magyarországon talán

ugyanúgy a múlt maradványának tekintik, mint a népmisztsziókat, melyeket 2002-ben indítottak újra, kissé megújított formában. Meg vagyok győződve, hogy hitvédelemre ma is szükség van, ha nem akarjuk az egyházat bezárni a templomba vagy a sekrestyébe. Igaz, hogy itt a Fülöp-szigeteken a kisegyházak egészen nyíltan támadják a katolikus hitigazságokat, de nem ezt teszi-e Európában a liberális média is? Érdemes ellátogatni a Fülöp-szigeteki hitvédők internetes oldalaira (például „Splendor of the Church”).

Mivel a Fülöp-szigeteken is egyre nehezebb jó papi és szerzetesi hivatásokat találni, ezért az itteni egyház legérdekesebb rendezvényeivé váltak az úgynevezett *vocation jamboree-k*, vagyis a hivatásigazgató találkozók. Ezekon több ezer fiatal vesz részt. Kicsit a máriaremetei Karizmák Ünnepe emlékeztetnek, de itt a szigetvilágban igen sokféle változatban fordulnak elő. Az egyházmegyei találkozók azonban nagyon korlátozott egy-egy szerzetesrend bemutatkozása, hiszen a résztvevők figyelmét rengeteg más sátor is vonzza. Ezért idén január 29-én, Freinademetz Szent József ünnepén a cebui verbiták saját missziós találkozót rendeztek, melyen kizárólag a mi lelki családnak karizmái állítottak sátrakat. A verbita atyák és testvérek mellett „kék” (ssps) és „rózsaszín” (sspsAP) nővérek mutatkoztak be. Emellett természetesen részt veszünk a főegyházmegye és más intézmények hivatásigazgató találkozóin is.

Kívánom, hogy a Fülöp-szigeteki újraevangelizáló munkánk lelkesítse mindazokat, akik az evangéliumot új módon adják tovább az arra éhezőknek a világ bármely táján!

Lányi Béla svd
Cebu, Fülöp-szigetek

VERBITA BARÁTI KÖR

ÚJ LEHETŐSÉG

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe**! Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világ-posta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos svd** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Nagyhét Ludóban

A nagyheti liturgia a legkifejezőbb és szimbólumokban a leggazdagabb vallási szertartások közé tartozik, melyen az ecuadori Ludo katolikus hívei nagyon buzgón vesznek részt.

A nagypéntek esti szertartás alatt a hívek az oltár előtt található, pálmalevelekből felépült Golgotára irányítják tekintetüket. Az oltár lábánál áll a keresztra a megfeszített Jézussal, valamint a fájdalmas Szűz Mária és Szent János szobra. Az evangélium meghallgatása után nagyon felemelő pillanat következik, amikor levesszük Jézust a keresztről. Hat, fehér ruhába öltözött férfi először leemeli fejről a töviskoronát, majd az átszúrt kezéből és lábából kiszedi a szöveget. Jézus szobra úgy van megszerkesztve, hogy a kezek tehetetlen lehajlanak. Jézus holttestét koporsóba helyezhetik. A ravatal virággal és lampionokkal van díszítve. Az egész szertartást a pap magyarázata kíséri, mellyel a Megváltó tetteit és irgalmasságát dicséri.

Jézus temetése után körmenet következik, amelyben a koporsót és a fekete köntösbe öltöztetett Fájdalmas Szűz Mária-szobrot viszik a hívek. Anagypénteki szertartás végén három férfi elénekli Jézus szenvedéstörténetét a bennszülött quichua nyelven.

Nagyon érdekesek a húsvétvasárnap szertartásai is. Hajnalban két körmenet indul a templomból. Az asszonyok a Fájdalmas Szűz Mária szobrát kísérik, a férfiak pedig a feltámadt Jézus szobrát. Mindkét körmenet a „mennország” felé halad, ami néhány méter magas fa oszlopokból és pálmalevelekből van felépítve. A pálmaleveleket a hívek később hazaviszik, hogy Isten megőrizze és megáldja az otthonukat.

Abban a pillanatban, amikor a Fájdalmas Szűz Máriát kísérő körmenet eléri a pálmalevelekből felépített, magas szerkezetet, egy angyal, akit egy megfelelően öltözött gyerek jelképez, lejön a „mennből”, és hírül adja Szűz Máriának Jézus feltámadását, majd leveszi róla a fekete köntöst. Ezután már a fehér köntösbe öltöztetett Szűz Mária szobra indul tovább. Véget ér a két körmenet, anya és fia találkoznak, majd együtt vonulnak a templomba.

A helyi nép tudatában és hagyományában mélyen gyökerezik a liturgiában való aktív részvétel. Az egyszerű módon előadott nagyhéti események segítenek a híveknek mélyebben átélni Jézus kínszenvedését, halálát és feltámadását.

Kijora Marek SVD,
Ecuador

Mit jelent ma misszionáriusnak lenni?

Adam McDonald svd atya a chicagói rendtartomány hivatalgondozója. Három rendtársával és két civilvel felelősek a rendészak-amerikai utánpótlásáért. Adam atya sokat dolgozik fiatalokkal, felveszi velük a kapcsolatot, beszél nekik a verbitákról, a misszionáriusi élet szépségeiről és nehézségeiről. Ezekről a témákról faggattam én is.

– Adam atya, miért lettél verbita?

– A nemzetköziség vonzott először. Az az érzés, hogy különböző kultúrákból érkezünk, de testvérek vagyunk, közösséget alkotunk, egyfajta testvériséget.

Ebben a mai, individualista világban jó megtapasztalni, hogy az emberekben van valami közös, valami, ami mindenkié. Ez az a vágy, hogy az élet értelmét, célját megértsék, a vágy, hogy valamilyen módon hozzájáruljanak a világ gondjainak enyhítéséhez, és hogy kapcsolatban legyenek valamivel, ami túlmutat rajtunk, valakivel, aki a másik, legyen ez ember vagy akár Isten.

– Miért fontos a nemzetköziség?

– Azért, mert egyre inkább globalizálódó világban élünk. Az emberek országok határait lépik át, hogy jobb lehetőségeket és munkát keressenek, hogy eltarthassák a családjukat. A migráció és az emigráció egyre komolyabb méreteket ölt, nem csak az Egyesült Államokban. Az emberek folyamatosan vándorolnak, és megpróbálnak beilleszkedni más kulturális közegekbe. Nekünk, misszionáriusoknak nagyon érdekes a feladatunk. Az, hogy megmutassuk, hogy az alkalmazkodás és inkulturáció nem fenyegetés, ami csak széthúzást teremt az emberek és népek között, hanem egyfajta védelem és áldás, amire meghívást kapunk, aminek gazdagságát befogadhatjuk.

– Mit várnak el az emberek egy mai misszionáriustól?

– Az, hogy az emberek hallottak arról, hogy van vallás, nem jelenti szükségszerűen, hogy a vallásukat aktívan gyakorolják vagy bármifajta lelki éltet élnének. Sok országban, amelyet vallásosnak tartanak, mint például a Fülöp-szigeteken, ahol magam is misszionárius voltam, az ország nyolcvan százaléka katolikus, az emberek gyakorolják a vallásukat, de a hitről való tudásuk és a hitről való gondolkodásuk elég csekély. A Fülöp-szigeteken mindenki meg van keresztelve, mindenkit megbérmáltak, de ez sokkal in-

Ádám atya és a szerző

kább szokás, mint hitbeli meggyőződés. Egyfajta tradíció, és talán nem is nagyon értik ezeknek az aktusoknak a jelentését. A missziós munka nagy része egyfajta újraevangelizáció. Ez azt jelenti, hogy azokat az embereket segítjük, akik hisznek, hogy felfedezzék, mi van a hit mélyén. De segítjük azokat az embereket is, akik különösképpen nem hisznek semmiben, azáltal, hogy megmutatjuk, a hit által mennyi minden megnyílik számukra.

– Miért fontos ez?

– Mert senki sem tagadhatja, hogy a világban tapasztalható technikai fejlődéssel és a növekvő életszínvonallal együtt megjelent egy életmód, ami Istent és mindenfajta vallási tevékenységet minimalizálni szeretne a társadalomban. A mai világban komoly veszély, hogy olyan fiatalok nőnek fel, akik bálványozzák a számítógépeket és az internetet, de éheznek valami sokkal inkább értelemmel telire, valami mélyebbre: igazi emberi kapcsolatokra. Azt mondhatom, hogy a missziós munkára manapság nagyobb szükség van, mint a múltban. Számomra a misszió nem a lelkek megmentését jelenti, mint ahogy ezt régebben gondolták, hanem inkább az emberek megóvását a reménytelenségtől, az értelmetlenségtől és az értéktelenség érzésétől, ami egyfajta járvány a világunkban. A társadalom hajlamos arra, hogy különböző pótlékokkal altassa el az emberekben lévő tudat alatti hiányérzetet. Ezért fontos, hogy a misszionáriusok valami olyasmit nyújtsanak, ami valóban ki tudja tölteni ezt az űrt, ami értékes, aminek van mondanivalója, amit vallásnak nevezhetünk.

– Térítenek a mai misszionáriusok?

– Azt hiszem, az emberek manapság nem azt várják, hogy mi, misszionáriusok térítsünk, bár sokáig ez volt az érvényben lévő missziós modell. Korábban úgy gondolkodtak a misszionáriusokról, mint akik birtokolják a hitet és elmennek terjeszteni azok közé, akik hitetlenek. A hit által lelkeket mentenek a kárhozottól. A misszionáriusoktól ma azt várják, hogy tanúságtevők legyenek, és hitelesen éljenek aszerint a meggyőződés szerint, amelyet megvallanak. Úgyhogy a misszionárius az az ember, aki elmegy egy másik kultúrába és tanúságot tesz a környezetében élők között, hogy teszi, amit hirdet, megéli, amit tanít, és ahogy azt mi mondani szoktuk: gyakorolja azt, amit prédikál.

Tamás Dániel svd

Isten vágányt váltott az életemben

E rövid írással életem történetét szeretném megosztani veletek. *Junasová Katarína* vagyok, Szlovákiából származom. 1984. február 25-én születtem. Hároméves koromig szüleimmel és nővéremmel falun éltünk, közel Sasvárhoz (Šaštín), Nyugat-Szlovákia legjelentősebb Mária-zarándokhelyéhez. Húgom születése után Pozsonyba költöztünk. Az általános iskola negyedik osztálya után nyelvi irányultságú nyolcéves gimnáziumba kezdtem járni. Szabadidőmben jártam karatézni, balettra, túrázni, illetve képzőművészeti és számítástechnikai szakkörök tagja voltam. Nővérem hosszú ideig tagja volt egy énekkarnak, engem viszont a gyenge hallásom miatt eltanácsoltak az énekléstől.

Tizennégy éves koromban a bérmezőzési felkészülés keretén belül részt vettem egy keresztény nyári táborban, ahol igazi közösségre találtam. Ez nagyon fontos esemény volt az életemben. A szüleim akkor már egy éve

külön éltek. Elváltak. A közösségben élő hitre, barátokra leltem. Boldog voltam, amikor adhattam magamból valamit másoknak a találkozókra való felkészülés során, amikor szentségimádásokat, közös programokat, versenyeket szerveztünk gyerekeknek és fiataloknak.

Életemnek értelmet adott, hogy önmagamot adhattam másoknak. Isten bizalmat öntött belém. A gimnázium elvégzése után két egyetemen kezdtem meg tanulmányaimat: hitoktatói és etikatanári szakon, illetve idegenforgalmat tanultam. Mindezek ellenére mégse tudtam sokáig eldönteni, hogy mit kezdjek majd az életemmel.

Egy augusztusi napon egy kérdés merült fel bennem: Mi lenne, ha szerzetes, missziós nővér lennék! Olyan

volt ez számomra, mint a vágányváltás a vonat számára. Az ezt követő évek a tanulás mellett leginkább kereséssel, imával, önvizsgálattal és különböző szerzetesi közösségek megismerésével teltek. Azok a bensőséges pillanatok, amikor Isten közelségét különösen éreztem, illetve különböző találkozások elvezettek a Szentlélek Szolgáloi szerzetes közösség missziós nővéreihez.

A tanulmányaim befejezése után egy évig egy számítástechnikai vállalatnál dolgoztam, majd beléptem a rendbe. Először jelölt, majd novícia lettem. 2011. július 15-én első fogadalmam ünnepélyes letételekor az oltár fölött a következő felirat állt: *Igen*. Ez az igen számomra Isten életemre mondott igenjét jelentette. Isten kezébe helyeztem az életemet. A szeretetet, az örömet, a hitet és a reményt választottam, mellyel ő ajándékoz meg engem.

Első közösségem a budapesti Szentlélek Szolgáloi szerzetes közösség lett. És most itt vagyok. Hiszem, hogy Isten mindig mellettem áll, akkor is, amikor szeretet vesz körül, és akkor is, amikor nehéz időszakot élek át. Hiszen ő mondja: *Nem feledkezem meg rólad* (Iz 49,15).

Imáimban hálás szívvel mondok köszönetet Istennek a kegyelmekért és mindazokért az emberekért, akikkel életem során megajándékozott. Szeretettel, és imáikat kérve:

Junasová Katarína ssp

***Isten arra hívott meg minket,
hogy az ő szeretetének szolgálói
legyünk.***

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ 47 országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

CÍMÜNK: **Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek, 1223 Budapest, Völgy u. 9.**

Találkozott a Vándor Madonna és a hajósi kegyszobor

A Világmisszió Országos Ünnepe-re október 8-án Budapestre utazott öt fős küldöttségünk a hajósi missziós imaközösségből. A programsorozat magával ragadó hangulatú volt. Az események csúcspontját az ünnepi szentmise jelentette, melynek keretében *Ternyák Csaba* egri érsek átadta nekünk a Missziós Vándor Madonnát. Ezek a pillanatok számomra nagy megtiszteltetést jelentettek. A szentmise végére tudatosult bennem a feladat: legyen a közösségünk az a mag, amely jó földre hull, legyünk terjesztői Isten örök igazságának környezetünkben. Ehhez a küldetéshez a Madonna jelenléte megerősítést ad. Este, a templomunkba hazatérve találkozott egymással két Mária-szobor: a mi hajósi kegyszobrunk, amely 1726 óta tekint le ránk a főoltárról, és a vendég, az indonéz Vándor Madonna. A két alkotást nézve fedeztem fel, hogy mindkét mű tükrözi mesterének istenhitét,

lelkiségét, bár térben és időben távol éltek egymástól.

Hajósi tartózkodása során sok család otthonában megfordult a Vándor Madonna. Szándékomban állt, hogy egy kis statisztikát készítssek arról, hány helyre is látogatott a szobor. Azonban ez nem lényeges. Mindenkihez eljutott, aki szerette volna hazavinni. Imádkozott, énekelt a szobor jelenlétében kisgyermekes család, összegyűltekköré baráti társaságok, elvittük magányosan élő, idős emberekhez, valamint lakásukból kimozdulni nem tudó betegekhez. Rendszeresen jelen volt a missziós imaórákon is. Eljutott Kalocsára is, a három évvel ezelőtt elhunyt *Mészáros Ferenc* verbita atya testvéréhez.

Én magam is több családnál voltam meghívott vendég egy-egy imaórára. Bárhol is jártam, mindenhol nagy tisztelet övezte a szobrot és az általa megjelentett Istenanyát. Megindító érzés

volt összejönni és együtt imádkozni Isten kegyelméért, és énekekkel dicsérni Máriát. Hogy mit rejtettek az imádságban elmélyült arcok, azt egyedül Isten tudja. Talán a nehéz élethelyzetek, a családi gondok, a betegség vagy a magány fájdalmát. Mire a rózsafüzér utolsó tizedét is elmondtuk, megkönynyebbültség, derű, béke látszódtott a tekinteteken. Úgy gondolom, hogy a közösen elmondott ima gyógyító és közösségépítő erővel bír. Szébbé varázsolja a lelkeket, mosolygóvá az arcokat, erősebbé teszi az emberi kapcsolatokat. A megnyugvás élményére, amelyet hazavittünk magunkkal, remélhetőleg sokáig emlékezni fogunk, és sokáig ad majd erőt a hétköznapihoz.

A szobortól ünnepi szentmise keretében február 5-én búcsúztunk. Egyházközösségünk hívei nevében köszönetet mondok a verbita misszionáriusoknak, hogy vendégül láthattuk a Vándor Madonnát Hajóson. Kívánjuk, hogy még sok közösségben okozzon örömet a jelenléte, adjon lelki megerősödést a hozzá fohászkozó embereknek.

Várhelyi Enikő

Imádkozunk, szolgálunk és gyűjtünk

A nagykanizsai Jézus Szíve-plébánián több imacsoport működik. Missziós imaközösségünk 2003-ban alakult, létszáma húsz-harminc között változik. Kéthetente, szerdai napon tartjuk az imaórát a megadott imarend szerint. A felolvasott evangéliumi szakaszra egyre többen válaszolnak saját élményeik alapján.

„Találja meg a feladatát!” – mondta az ismert szívprofesszor, mikor nála voltam kontroll vizsgálaton. Elgondolkodtam, mit is jelent ez. Úgy érzem, a Szentlélek vezetett a misszióhoz.

Három éve vagyok a csoport vezetője. Munkánkat Fliszár Károly plébános atya is figyelemmel kíséri.

A plébánia életébe az imacsoportunk is bekapcsolódik. Adventben a gyertyagyűjtéskor rövid imarészletet olvasunk fel, segítünk a rorate misék utáni agapé előkészítésében. Nagyböjtben az egyik pénteki keresztutat imaközösségünk szervezi. Az Úrnapján felállított sátrak díszítésében is közreműködünk. Az októberi rózsafüzért előimádkozzuk, majd közösen mondjuk a hívekkel. Örülünk a visszajelzéseknek, hogy várják, figyelik

a szolgálatunkat. Anyagi hozzájárulással is igyekszünk segíteni a missziós munkát. Gyűjtöttünk tartós élelmiszert a nyári táborokba, mankókat Angolába és használt mobiltelefonokat is. Remi atya motorvásárlásához is hozzájárultunk.

Az idei ökumenikus imahét eseményein is szép számmal részt vettek tagjaink. Boldog érzés töltött el, hogy naponta együtt hallgattuk az örömhírt katolikus, református és evangélikus templomokban. Imádkoztunk az egységért, a békességért, az igazságért, a családokért és a betegekért. Az utolsó imaórán emlékezetes marad számomra Vereb Zsolt piarista atya egyik mondata, miszerint nemcsak a testet, hanem a lelket is karban kell tartani.

A verbita rend alapítója, Szent Arnold Janssen mondta: „Imádság a kulcsa minden kegyelemnek. Élünk vele minél gyakrabban!” Imaközösségünk minden tagja buzgón, átéléssel imádkozik a missziós atyákért, azok szándékaira, hogy az örömhír mindenhol eljusson.

Varga Tamásné

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérésére csekket és tájékoztatót küldünk. **Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely sva, 9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196**

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos
Házban, Budatétényben

MÁRCIUS 25.

• **MENEKÜLTEK
MAGYARORSZÁGON**

Előadó: Láng Edit

ÁPRILIS 29.

• **FELELŐSÉGÜNK
A TEREMTETT VILÁGÉRT**

Előadó: Balogh Miklós és
a Sapientia hallgatói

17.15 – kezdés (szentségimádás és
gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise

19.00 – előadás

20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Taizéi találkozó Berlinben

A közös imádság új formáját teremtették meg a taizéi testvérek, akik minden évben szilveszterkor rendezik ifjúsági találkozójukat főként európai fiatalok számára.

A verbitáktól idén is indult egy külön busz az ifjúsági világmisziósok szervezésében.

Elkísért bennünket Gergely atya is.

Minden évben egy-egy európai várost jelölnek ki a találkozó helyszínéül. Tavaly Berlinre esett a választás. A hozzávetőleg negyvenezer fiatal, akik Európa különböző országaiból érkeztek, főként a város egyházközségeihez tartozó családoknál kaptak szállást.

A kint töltött négy nap gyorsan eltelt. A családok adnak reggelit, ezután közös imádságra kerül sor a templomban, amelyet kiscsoportos beszélgetés követ. A csoportokat igyekeznek úgy összeállítani, hogy abban minél több nemzetből kerüljenek össze a résztvevők. A mi csoportunkban például volt két olasz, két portugál, három német, és ketten voltunk magyarok. A beszélgetés után elmentünk a központi rendezvény helyszínére, ahol megkaptuk az ebédet, majd az ebéd utáni imán vettünk részt. A délután további részében több program közül lehet választani: komolyzenei koncert, különböző hitbéli kérdéseket érintő előadások, város vezetőivel való találkozások stb., de ezt az időt városnézésre

is fel lehet használni. A vacsora kiosztása és elfogyasztása után következik az esti ima Alois testvér, a taizéi közösség vezetőjének gondolataival.

Nagyszerű volt látni a sok fiatalot együtt imádkozni. Valószínűleg elárasztottuk Berlint. Ahogy közeledtünk a rendezvényközpont felé, úgy nőtt a tömegközlekedési eszközökön a találkozóra igyekvő fiatalok száma, akik gyakran énekeltek, míg végül egy nagy csoportként szálltunk le a közös imák helyszínénél. Jó volt látni a sok országból jött fiatalot együtt imádkozni, egymás nyelvén énekelni. Mindenki mindenkihez kedves volt. A buszút során pedig jobban megismerhettük egymást. Ezek a találkozók nekem mindig nagy élményt és feltöltődést jelentenek. Érdemes volt elmenni.

Kovács Tamás

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükkel nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu

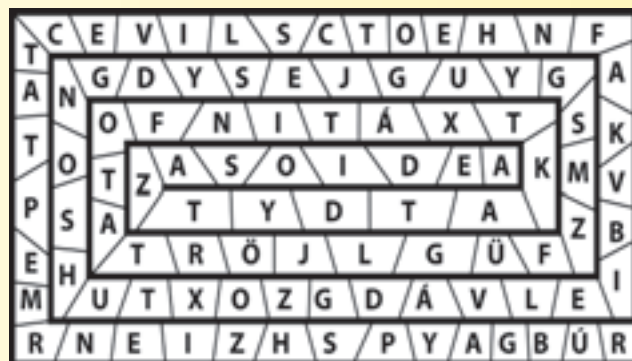
Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Az irgalmas szívű édesapa

Egy apának két fia volt. A fiatalabb elkérte az örökségét, távoli országba ment és elpazarolta vagyonát. Ekkor nagy éhínség tört ki azon a vidéken. A barátai mind elhagyták és éhezni kezdett. Elszegődött egy gazdához a sertéseket őrizni. Szívesen evett volna az állatok ételéből, de nem adtak neki. Ekkor elgondolkodott, megbánta, amit tett, és hazament apja házába. Édesapja már messziről megismerte. Kitárt karokkal futott elé, megölelte és megcsókolta. Majd ünnepi ruhába öltöztette és nagy lakomát rendezett.

Ezt a történetet Jézus egyszer elmesélte az embereknek, hogy megmutassa, milyen nagyon szeret bennünket a Mennynei Atya. Isten sokkal jobban szeret minket, mint amennyire ez a jó édesapa szerette a fiát. Tárt karokkal fogad vissza minket, és szívből megbocsát, ha őszintén megbánjuk a rosszat, amit tettünk.

Ha szeretnéd megtudni, Isten hogyan mutatta ki nagy szeretetét irántunk, a nyíltól kezdve olvass el minden második betűt, és egészítsd ki a betűrejtvény alatti mondatot!

-----,

-----,

hogy, aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen (Jn 3,16).

Isten annyira szeret minket, hogy még saját Fiát is odaadta nekünk, hogy üdvözülhessünk. Jézus sokat szenvedett, és a keresztfán feláldozta értünk életét. Nagyböjtben különösen erre emlékezünk. A keresztre nézve Jézustól megtanulhatjuk, hogyan lehet türelemmel és szeretettel elviselni az életünkben előforduló szenvedést és nehézséget. Jézus iránti szeretetből igyekezzünk szívesen megtenni olyat is, ami nehéz és kellemetlen nekünk, vagy lemondani arról, amit szeretünk és élvezünk.

Majd ezeket az apró szenvedéseinket és lemondásainkat ajánljunk fel Istennek azokért, akik még nem ismerik őt, és nem tudnak az irántunk való nagy szeretetéről. Ilyen módon nagyböjtben is kis misszionáriusok lehetünk, és jól felkészülhetünk húsvét ünnepére.

Segíts a tékozló fiúnak megtalálni az apjához vezető utat!

Flores, a keresztény sziget

Az indonéziai katolikus egyház kicsi, mégis nagyhatalom. E látszólag egymásnak ellentmondó két állítás valójában nem ellentmondás.

Indonézia a világ egyik legnépesebb állama. Tizennégyezer szigetén több mint kétszáz millióan élnek, akiknek 90 százaléka muzulmán. A katolikusok az össznépeségnek mindössze két-három százalékát alkotják. Mégis körülbelül annyian vannak, mint a magyar katolikusok, vagyis hatmillió körül lehet a számuk.

Ebben az összefüggésben is látszik, hogy a kicsiség viszonylagos fogalom. S ha az indonéziai katolikus egyház életerejét, buzgóságát, áldozatkészségét nézzük, bizony hamar meggyőződhetünk róla, hogy valóságos nagyhatalom.

Kilenc évvel ezelőtt, húszórás repülőút után, az Egyenlítőnél néhány fokkal délre, Ázsia és Óceánia határvidékén, Baliban részt vettem a helybeli katolikus egyház nagy ünnepén. A pápa egy héttel korábban avatta szentté az indonéz egyház életében ma is fontos szerepet játszó verbita rend alapítóját, *Janssen Arnoldot* első misszionáriusát, *Freinademetz Józsefet*.

A turistaparadicsomként ismert Bali szigete és az innen keletre fekvő Flores és Timor katolikusai nagyrészt e rend misszionáriusainak köszönhetik Krisztus megismerését. A huszadik század első évtizedeitől kezdve itt szolgálatot teljesítő német, osztrák, holland, magyar, lengyel amerikai és más népekhez tartozó misszionáriusok áldozatos élete, munkája és személyes példája nyomán az indonéz egyház ma a világ egyik legvirágzóbb helyi egyháza. Jól mutatja ezt az itteni szemináriumok növendékserege, és az a tény, hogy már rég nem Indonézia a missziós lelkületű fiatal hivatások célországa. Nemcsak hogy elegendő helybeli egyházmegyes papjuk van a misszionáriusok által alapított plébániák lelkipásztori feladatainak ellátására, de a férfi és női szerzetesrendek fiataljai ma már a világ valamennyi kontinensen megállják a helyüket a missziós munkában.

Vagyis annak az országnak a katolikusai, akik oly sok segítséget kaptak a 20. században a külföldről érkezett hithirdetőktől, ma képesek viszonzni ezt az áldozatot. A kommunizmus után újraéledő hazai szerzetesrendek között épp a magyar verbita provincia dicsekedhet azzal, hogy több indonéz rendtársukat fogadhatták, akik már be is kapcsolódtak a magyar lelkipásztorokodásba. Vagyis az egyházban is érvényes az energia-megmaradás törvénye. Nincs hiábavaló áldozat.

Baliról továbbutaztam Indonézia katolikus szigetére, Floresre, és ott egyik ámulatból a másikba estem. A világ legnagyobb muzulmán országának ezen a szigetén ugyanis a lakosság kilenc tizede, több mint egymillió a katolikus, és ez többek között a verbitáknak köszönhető. Olyan misszionáriusoknak, mint az akkor általam meglátogatott és azóta sajnos elhunyt *Mészáros Ferenc* atya, vagy az akkor épp szabadságon Európában tartózkodó és ma is aktív floresi lelkipásztor, *Krump Tamás* atya.

A 20. század első éveiben a senkinek nem kellő, mindentől távol lévő Floresen néhány Európából érkezett szerzetes horgonyt vetett. Az öreg földrészről magukkal hozott hajóval megszervezték az elmaradott sziget és a külvilág közötti menetrendszerű köz-

Krump Tamás atya aranymiséje

lekedést, létrehozták a postahálózatot, a közoktatást, napilapot alapítottak, templomokat és iskolákat építettek, vagyis Flores fejlődni kezdett. A többségében törzsi vallásukat gyakorló népesség úgy hálálta meg mindezt, hogy fogékonyságot mutatott az önzetlen szerzetesek igazi küldetése iránt, és hagyták magukat megérinteni, vagyis katolikusok lettek. És nem felszínesen. Ezt jelzi, hogy ma világviszonylatban itt születik a verbita hivatások jelenős hányada. Az eredmény az említett magyar misszionáriusok érdeme is.

Szerdahelyi Csongor

KÖZÖSSÉGI HÁZ INDONÉZIÁNAK

Krump Tamás magyar verbita misszionárius már több mint negyven éve dolgozik Indonéziában. Egész életét a Floresen élő embereknek szenteli, hogy megismerjék Jézust, aki a megváltónk. Most egy közösségi ház felépítését tervezi a plébániája mellett, ahol hitoktatáson kívül különböző, közösséget erősítő programokat tarthatnak a hívek.

Amennyiben szeretné támogatni Tamás atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbiták Missziós Titkárságára

2013 februárjáig.

Számlaszám:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:

INDONÉZIA

Hazám, hazám

Nagy volt a sírás négy évvel ezelőtt, amikor az Egyesült Államok bevándorlási hivatala szétválasztotta a Wasilewscy családot. A lengyel házaspár nem tudta, mikor találkozhatnak újra az asszony és a gyermekek kitoloncolása után. Chicagóban csak a férfi maradt, akinek az apjáról kellett gondoskodni. Múlt nyáron megint sírtak, de most egészen más okból: örökönyeket hullattak. Hosszú harc után megváltozott a régi döntés, és újra együtt lehetett az egész család.

Nem mindenki ilyen szerencsés. Egy chicagói férfi kétségbeesett, amikor Lengyelországban élő apja meghalt. A férfi már régóta itt dolgozott. Az üzlete sikeres volt, a barátnője is itt élt. Csak egy probléma volt. Nem voltak érvényes papírjai. Az apja halála után aggódni kezdett az idős édesanyjáért, aki egyedül maradt a távoli Európában. Nem tudta, hogy mit tegyen.

Másoktól is tanácsot kért. Tudta, hogy elmehet Lengyelországba, hogy segítse az édesanyját, de nem jöhet vissza az Egyesült Államokba, ahol a barátnője és egy jó munka vár rá. Végül úgy döntött, hogy hazamegy, hogy segítse édesanyját. Tisztában volt azzal, hogy a barátnőjével többet már nem fognak találkozni, és az üzletét se tudja többet vezetni. Hazament. Ott viszont kiderült, hogy az anyukáját nem gyötri a magány. Közeli barátai nem engedték meg, hogy a férje halála után csak az ablaknál üljön... Persze az édesanya nagyon örült annak, hogy hosszú idő után újra találkozott a fiával.

Sokan tartózkodnak illegálisan az Egyesült Államokban. Dolgoznak, szórakoznak, imádkoznak, de mindig ott a félelem a szívük mélyén, hogy bármelyik pillanatban letartóztathatják és kiutasíthatják őket az országból.

Carla egy filippínó lány, aki tanár szeretne lenni. Sajnos nincs tartózkodási engedélye. Ötéves volt, amikor ideérkezett a szüleivel turistaként. Az egész élete immár idekötött, de még mindig illegális bevándorlónak számít. Azóta is nap mint nap retteg, hogy kitoloncolják őket.

Rengeteg mexikói bevándorló él az Egyesült Államokban, akik nagyon veszélyes körülmények között jöttek át a határon. Az életüket kockáztatják a normálisabb élet reményében. A legnehezebb munkákat is elvállalják minimális fizetségért, hogy boldoguljanak és segíthessék az otthon maradt családtagjaikat.

Ádám atya vietnami emigránsokkal

Egyikük, Anna mondja: „Azért jöttünk el, hogy a családnak jobb jövőt biztosíthassunk”. Azonban jogi helyzetük az évek múltával egyre rosszabbodik. A New York-i terroráradás óta, ami 2700 emberéletet követelt, az Egyesült Államok bevándorlási politikája sokkal szigorúbbá vált.

A hatóságok azt mondják, hogy az új törvények csak azok ellen irányulnak, akik bűnözők, de a hétköznapi élet azt bizonyítja, hogy egy közúti szabálysértés miatti igazoltatást követően is visszatoloncolhatják az illegális bevándorlókat. Sokan tüntetnek e szigor ellen, és azt kérdezik, hogy hányan vannak ebben az országban, akik nem bevándorlók vagy nem bevándorlók leszármazottai?

Az amerikai őslakók ma is csak kijelölt helyeken, úgynevezett rezervátumokban lakhatnak. Ők sem érezhetik teljesen szabadnak magukat. Még mindig arra emlékeznek,

hogy egyszer a fehér emberek eljöttek, és erőszakkal vették el tőlük a földjüket. A mai amerikai állampolgárok könnyedén elfeledkeznek arról, hogy valamikor ők vagy az őseik szintén bevándorlók voltak.

XXIII. János pápa 1963-ban írt enciklikájában azt hangsúlyozta, hogy az embernek joga van ahhoz, hogy új országban építse a jövőjét, ha a saját hazájában nincs erre lehetőség. A mexikói Arceo házaspár

nehéz helyzetben volt, amikor sok évvel ezelőtt úgy döntött, hogy illegálisan bevándorolnak az Egyesült Államokba. Itt született öt gyerekük megkapta az állampolgárságot, de a szülők még mindig illegális bevándorolónak számítanak. Néhány hónappal ezelőtt az asszonyt vezetés közben a rendőrök megállították. Azóta az anyuka nem láthatja se a férjét, se az öt gyereket, mert kényszerűségből ismét Mexikóban lakik.

John F. Kennedy elnök mondta: „A szabadság ára nagy, de az amerikaiak ezt mindig megfizették”. Most is rengeteg ember lakik ebben az országban, aki magas árat fizet azért, hogy emberi körülmények között élhessen. Az itteni verbiták különböző módon próbálnak segíteni rajtuk. Sok keresztény, aki attól fél, hogy másnap deportálhatják őt vagy a családtagját, a következő imával fejezi be a napját: „...de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.”

Wolowicz Ádám svd
Chicago

Missziós gyerek tábor: július 2–7.

Missziós Biblia tábor: július 16–21.

Missziós ifjúsági tábor: július 30. – augusztus 4.

Legyetek tanúim!

INFORMÁCIÓ ÉS JELENTKEZÉS:

Ohoiledwarin Elias svd

tel.: 94/562–204; 30/570–5925

e-mail: misszio@verbita.hu

POSTACÍM ÉS TÁBORHELYSÍN:

Szent Imre Missziósház

9730 Kőszeg, Park utca 1. Pf. 74.

www.verbita.hu/misszios_tabor

A téli rejtvény megfejtése: Az élet egyetlen, ezért vedd komolyan! Nyertesek: *Ifj. Vince Mártonné – Fedémes, Dávid Katalin – Miskolc, Novák Ödön – Sárvár.* Gratulálunk a nyerteseknek! A missziós munkában erősítsen, vigasztaljon mindenkit Teréz anya bátorítása, mely a megfejtésben olvasható! Beküldési határidő: **április 30.**

	AZ ELSŐ MONDAT 1. RÉSZÉ	VERSENYEZTESS	ELKÜLDŐ TAKAR	TITKOS ÜGYNÖK FÉMLAP FELSZÍN	NÉMA JÓS	FOLYADÉK FÜVES RÉSZ	ÖSSZEVISZSZA NYIT FINOM, MERT...VAN	-KA PÁRJA CSÓNAK-FAJTA	IGEVÉGZŐDÉS TEREMTŐ	EGYIK TESTRÉS
	ZSEBLÁMPA IS VAN ILYEN					PEST MEGYE KÖZSÉGI LÁNGOL		... TÁRGY		
	NEM SZELID FAL VÉGE!		HANGOSAN SZÓL	NÉMA ZSÓKA	... LAP NEM ANGOLUL	INDUL TULAJDONT FEJJEZI KI				
	LIBAHANG LÁMPA-FAJTA EZT BEVERIK		KERTI SZERSZÁM			RÉGI RÓMAI PÉNZ SZELLEMI, ÉRTELMI		SZÜLŐ HATALMAS ÁLLAT		
2. RÉSZ	PANASZ ELLENTÉTES KÖTŐSZÓ				FÉRFI RUHANGY (NÉVELŐVEL) SZÓVJET REPÜLŐTÍP.			SZOMSZÉDOS BETŰK TUDÁS RÉGI SZÓVAL		
KERÉK SZÁM LÁTÓSZERV		MŰVÉSZI ALKOTÁS TENYERÉNEK MÉRTÉKE		HOFI (NÉVELŐVEL) ISTENI CSELEKEDET			PÁRATLAN IRENI PÁROS RÉMÁLAMI		ESZPERENTE BETŰJE	
		AMERIKAI HÍRÖGYN. NÉP, NYELV		EJNYE VÉG NÉLKÜL!		TELJESÉGE A REGE, KIS BETŐCSERE				
FA RÉSZÉ NÉMA NÉMA!	MUTATJA AZ IDŐT NÉVMÁS VISSZA		INDUL A ROBOGÓ! BECÉZETT NŐI NÉV		PAPÍRRA VET KÖNDR		GYÁMURAM SZÓ RÉSZÉ LŐ FEJE!		SZÍN	
	HARAG LATINUL ...ANGELES		SZÓL A DUDA			NEM JÁRO AGY NAGYON ÖREG				
ÁSÍTOZIK		FELBUKVA KÉRDŐ-SZÓCSKA					LEVÉGO ANGOLUL KIEJTETT BETŰ		KÖR KÖZEPE! TŰZEL	
GÖRÖG BETŰ PÉNZTÁR	A 2. MONDAT							ELLENŐRZÉS, RÓV. SZEGEDI MAGÁNHI.		
			EZEN A HELYEN		TAGADÓ SZÓ			TÖRT-SZÁM		